

SPEJDERNES MAGASIN

33. Årgang

Maj 1949

Nr. 4

VED LEJRBAALET

ER DET DIG, JEG SKAL TAKKE?

Jeg var i begyndelsen af april nede ved Fanebjerg Skov på det sydlige af Møen for at se på en lejrplads, som jeg havde hørt skulle være aldeles pragtfuld. Rygterne havde talt sandt. Skoven gik lige ud til en ti meter høj skrænt, og nedenfor den var der den mest glimrende badestrand.

Skovfogeden gav med glæde sin tilladelse til at slå lejr til sommer og sagde, at når det drejede sig om spejdere, skulle de være velkomne. Han havde gennem mange somre haft spejdere og ulve i lejr i skoven, og de havde allesammen opført sig godt og efterladt alt i orden. Han tilføjede, at der jo måtte passes på ungskoven, men det havde vist sig, at spejderne var klar over det. Der var heller ingen vanskeligheder med at få lov til at tænde bål, for der havde aldrig været brandskade, når spejderne var der.

Hvem er disse spejdere og ulve? Dem kunne jeg have lyst til at takke for det gode ry, de har skabt vort korps på den egn. Men ikke alene jeg burde takke dem, også alle andre spejdere i korpset skulle gøre det. For vi får nemlig lettere ved at få lov til at slå lejr, når de troppe eller flokke, der tidligere har benyttet lejrpladserne, har opført sig spejdermæssigt.

SPEJDERE KAN KLARE SIG

Jeg henvendte mig også på en gård i nærheden af lejrpladsen for at få tilladelse til at hente vand. Først var gårdejereren lidt tilbageholden, men da han hørte, at det drejede sig om spejdere, tøede han hurtigt op.

Der kom en del teltvandrere i sommerens løb — sagde han — men så snart det blev en smule regn eller blæst, pakkede de sammen. Næh, spejderne, det var noget andet. Det var en fornøjelse at

se, hvor de forstod at klare sig i al slags vejr og havde orden på deres sager.

Så I forstår jo nok, at jeg var glad den formiddag over at høre spejderne så rosende omtalt, og nu håber jeg på, at der altid må komme spejdere til Fanebjerg Skov, som forstår at hævde det gode ry. Og vær alle med til at skabe spejderne samme gode omdømme andre steder i landet, når I nu til sommer tager i lejr.

MEN AK!

Om eftermiddagen på vejen hjem havde jeg en skuffelse. To spejdere, meget ureglementeret og meget sjuksket klædt, prøvede »med tommelfingeren« at komme op at køre. Sådanne to spejdere kan vel nok skade os alle! De havde selvfølgelig prøvet mange biler, før de forsøgte sig med mig, og de kørende har vel nok sagt til sig selv: »De lignede spejdere. Mon spejdere giver sig af med at tigge om kørsel, det troede jeg, de holdt sig for gode til.«

JAMBORETTE

Det er et ord, som er lavet i Danmark — det betyder »en lille Jamboree« — men det er i løbet af to år blevet kendt i mange udenlandske spejderblade. Ja, der blev fornylig afholdt en Jamborette på en af øerne i den mexicanske havbugt.

Ordet anvendtes første gang i Nørrejylland, som nu i år afholder sin anden lejr af denne art, og flere andre divisioner holder Jamborette i år eller er ved at planlægge den til næste år. Det er en glimrende lejlighed til at lære fremmede spejdere at kende. Kun de troppe i divisionen, som skaffer en udenlandsk trop, kan del-

tage, og den danske trop skal indkvartere sin gæstetrop en uge, hvorefter alle de udenlandske troppe og deres værtstroppe samles i en lejr, som får en stærkt international karakter.

Det er en god måde at praktisere verdensspejderbroderskabet på.

I mange tilfælde har de danske og udenlandske spejdere korresponderet med hinanden og fortalt, hvad de oplever i deres patrulje og trop, har fortalt om deres hjem og skole osv., og når de så mødes i Jamboretten, kender de jo på en måde allerede hinanden.

Per Holm

MÅNEDENS DIGT

Jeg hørte en dag på gaden
en drengs fortrolige ord
til vennen, som fulgte med ham —
han talte om sin mor.
Du, — ved du, hvad jeg i grunden
tit går og ønsker mig, Per?
At gid jeg bare var den dreng,
min mor hun tror, jeg er.

Hun tror, jeg er god og artig,
hun stoler altid så trygt
på, at jeg aldrig vil gøre
noget, der er ondt eller stygt,
og derfor tænker jeg nemlig,
og tænker så tit, du Per,
at gid jeg bare var den dreng,
som mor hun tror, jeg er.

Min ven, er dit liv kun slidsomt
eller din rigdom ej stor,
så kan du dog lære noget
af drengens ærlige ord.
Prøv ikke at være en engel,
det bli'r du dog aldrig her.
Prøv blot på altid at være den,
din mor hun tror, du er.

Til den ukendte spejder ...

Sct. Georgs budskabet 1949

Det hændte i efteråret 1909.

En tæt tåge slog ind over London, hæmmede trafikken og gjorde al orientering vanskelig.

En amerikaner, William D. Boyce, havde det største besvær med at finde frem til en forretningsforbindelse. Han stod stille under et gadeskilt for at orientere sig, da en dreng dukkede frem af tågen og nærmede sig ham.

»Kan jeg hjælpe Dem?« spurgte drengen, og Mr. Boyce opgav den adresse, han søgte.

»Jeg skal føre Dem derhen,« sagde drengen og førte ham sikkert til bestemmelsesstedet.

Mr. Boyce søgte i sin lomme efter en drikkeskilling, men drengen hilste hastigt og sagde:

»Nej tak, jeg er spejder, og en spejder tager ikke imod noget for sin hjælp.«

»En spejder?« udbrød Mr. Boyce, »hvad er det?«

Drengen fortalte nu amerikaneren om Baden-Powells spejdere, og Mr. Boyce blev så interesseret, at han bad drengen bringe ham til spejdernes hovedkvarter. Det gjorde drengen og forsvandt derefter i tågen, før Mr. Boyce fik tid til at spørge om hans navn.

Her mødtes Boyce med Baden-Powell og fik en mængde at vide om spejderbevægelsen. Han blev så interesseret, at han snart gik i gang med spejderarbejdet hjemme i Amerika, og den 8. februar 1910 dannede han sammen med en del andre interesserede mænd den amerikanske spejderorganisation, der bragte spejderarbejdet ud til millioner af amerikanske drenge.

Således blev en good turn, udført af en ukendt Londonspejder, anledningen til, at spejderbevægelsen kom til Amerika, og til minde om den ukendte spejders bedrift skænkede de amerikanske spejdere til England en smuk statue i bronze af en bøffeltyr; en gengivelse af det højeste udmærkelsestegn for amerikanske spejdere.

Hvis du nogensinde får lejlighed til at besøge det internationale førertræningscenter, Gilwell Park, udenfor London, vil du se statuen der. På foden af den vil du kunne læse:

»Til den ukendte spejder, hvis trofasthed i udførelsen af den daglige good turn bragte spejderbevægelsen til Amerikas Forenede Stater.«

Store bedrifter drømmer enhver rask spejder om at øve, men de store bedrifter består ofte af mange små ting, der er gjort godt af en række små daglige pligter.

Vor gamle chef, Baden-Powell, som vi skylder alle de glade timer, vi har som spejdere, lagde megen vægt på, at en spejder skulle gøre en god gerning hver dag.

Det behøvede kun at være en lille ting, men spejderen skulle være vågen og hjælpe, når han kunne.

Gør du hver dag din gode gerning eller »good turn«, som Baden-Powell kaldte den, eller slår du dig til tåls med, at troppens jule-good-turn eller en indsamlingsdag kan gøre det ud for resten af året?

Lov dig selv i dag, samtidig med at du bekræfter dit spejderløfte, at du også vil gøre din daglige good turn.

Du kan vel ikke vente så synlige resultater af den som af den ukendte engelske spejders, men det er de mange små tegn på hjælpsomhed, der gør denne verden værd at leve i, og der er brug for den indstilling i dag mere end nogensinde.

Og dermed ønskes I alle god jagt og et godt nyt spejderår.

Thorkild Glad.

B.-P. fortæller om SIGNALERING

Det var i den amerikanske borgerkrig. En efterretningsofficer, kaptajn Clowry, havde opusset, at fjenden uventet ville angribe i løbet af natten. Han kunne imidlertid ikke få afleveret meddelelsen, idet der løb en bred flod mellem ham og hans soldater, og han kunne umuligt komme over den. Tilmed begyndte det at storme og regne.

Hvad ville du have gjort i hans sted?

Han fik en god idé. Han gik hen til et gammelt lokomotiv, der stod i nærheden, tændte under fyret og fik dampen op. Så lod han fløjten give korte og lange pift ligesom i morsealfabetet. Hans venner hørte det snart og svarede med et signalhorn. På den måde sendte han dem sin advarsel, som de forstod og rettede sig efter. Således blev deres styrke på 20.000 mand frelst fra overgivelse.

Når aberne får klø i Katango -

En fortælling fra Afrika af Att. Gatti

Under mine mange ekspeditioner på kryds og tværs gennem det mørke Afrika har jeg været ude for både uhyre nervepirrende og uhyre grinagtige jagter. Blandt de sidstnævnte hører de hyppige afstraffelser af nærgående aber i Katango i Østafrika til mine allerbedste minder.

Mange steder i dette område er aberne så talrige, så uforskammede og så besværlige, at de er en sand landeplage, især i høsttiden. Den indfødte, der — utroligt, men sandt — har arbejdet hårdt på sine marker, får ofte disse fuldstændig ødelagt af de små djævle, netop som han står for at skulle høste lønnen for sin møje. Hele regimenter af forslugne aber bryder ind på den dyrkede mark, og på et øjeblik har de ødelagt det, de ikke orker at æde op.

Ve det barn, som står på vagt for at bortskræmme tyvagtige fugle. Abeskarens høvding, en gammel bobojanni, udstøder et skingrende kampskrig, og hans rasende undersætter går til angreb. Hvis barnet bliver der og går til modangreb, vil det snart bukke under som offer for den skrigende skare.

De indfødte er derfor blevet tvunget til at hitte på et kneb. Når afgrøden er næsten moden, bygger de en hytte af stærke stolper og forsynet med en dør, der kan åbne og lukke udefra ved hjælp af et reb. Dette reb, der er henved 300 m langt, skjules omhyggeligt under jord og blade. I den åbne hytte stilles kurve med moden sæd. Man kan, mens dette står på, være aldeles sikker på, at nysgerrige abeøjne iagttager det hele fra træer i nærheden. Når de indfødte er færdige, begiver de sig bort, foretager en lang omvej og skjuler sig ved den anden ende af det lange reb.

Abernes udkigsmand skynder sig at underrette kammeraterne.

»Kom straks,« siger han, »de store, dumme, sorte aber, der går på bagbenene, har glemt at lukke døren til deres dejlige korn!«

Samlingsråbet lyder, og snart svinger flokken sig i lange buer fra træ til træ og hen til den åbne

mark. Nær hytten gør alle holdt.

»Uk, uk,« grynter høvdingen. Det betyder sådan noget som: »Et øjeblik. Der kan stikke noget under!«

Aberne er lydige, men svært utålmodige, og snesevis af øjne kigger frem mellem løvet mod hytten og lækkerierne.

Netop da kommer nogle negerbørn vandrende og spadserer troskyldigt ind i hytten og ud igen, som om de er i gang med et eller andet arbejde. Lidt efter fjerner de sig; kun en enkelt dreng bliver siddende tilbage ved døren.

Oppe i træerne begynder nogle kæphøje unge herrer at komme med ironiske bemærkninger til den gamle høvding: »Uk, uk, uk, ser du ikke, at alt er, som det skal være? Modige kæmper som vi må skam tage os i agt for den der lille sorte abe! Uk, uk!«

Høvdingen tager en rask beslutning og opløfter kampskriget. En hel regn af smidige, mørke kroppe falder ned fra træerne. Aberne galoperer gryntende og skældende frem mod hytten og viser deres lange, gule tænder. Drengen tager flugten så hurtigt hans sorte ben kan bære ham. Aberne forfølger ham på skrømt et lille stykke men vender så sejrstolte tilbage til hytten for at dele byttet. De slår sig ned på hyttens tag, som de fuld-

stændigt dækker, men endnu vover de ikke at gå indenfor. De bliver, hvor de er, grynter og snakker og kigger sig omkring, mens høvdingen vover sig indenfor. Der er ingen derinde. Han smager på kornet og finder det førsteklases. En ny erkendelse. Intet menneske at se, intet tyder på baghold.

»Uk,« grynter han. »Alt vel!«

Hele skaren strømmer ind og kaster sig over maden. Aberne skovler hele nævefulde korn i sig, så kæbeposerne spændes til bristepunktet.

Nu er øjeblikket der. Negrene rykker i rebet, så døren smækker i og klemmer et par haler og et enkelt ben fast.

»SOS,« skriger høvdingen fortvivlet, men det er for sent. Mændene stormer frem mod hytten; hver af dem har en tyk bambusstige med sig. Den stikker han ind mellem vægstolperne og begynder at hamre på de arme abers rygstykker. — Negrene kan dårligt fortsætte afstraffelsen for latter, synet er over al beskrivelse grinagtigt. Sikke hyl og snøft og grynt og brøl, sikke vanvittige forsøg på at slippe ud, og fremfor alt, sikke komiske, forurettede små abeansigter.

Når mændene synes, at de stakels djævle har fået, hvad de fortjener, åbnes døren pludseligt. Et øjebliks tvivlrådighed — så kommer en sky af projektiler i abeform. De styrter skrålende til alle sider og forsvinder i træerne, og resten af året ser man ikke så meget som skyggen af en bobojanni på den egn!

Hvis er totempælen?

En herre fra Løgstør har skrevet til os og meddelt, at hans bror, der er bosat i Amerika, og som i sommeren 1947 var paa besøg i Danmark for første gang i 35 år, på færgen mellem Kalundborg og Aarhus rejste sammen med en trop, der bl. a. medførte en totempæl. Dansk-amerikaneren kom i snak med en spejder og lovede ham, at han ved lejlighed skulle sende ham en lille indianertotempæl fra Amerika.

Nu, efter 1½ års forløb, er totempælen ankommet, men desværre er adressen på vedk. spejder i mellemtiden blevet borte. Det eneste, der vides om ham, er, at han dengang boede i Aarhusgade i København og d. 2. juli var på vej til sommerlejr i Jylland.

Spejderen bedes melde sig til Magasinet (Fiolstræde 19, K) og vil da få sin totempæl udleveret.

Red.

Don Pedro de Salis uskadeliggjort!

Magasinets flyvende medarbejder følger 3. Odenses 5 ekspeditionshold på deres jagt efter farlig forbryder.

Alle husker endnu det bevægede optrin, der d. 27. febr. i år fandt sted i senatet i Buenos Aires, hvor professor Brazioni genkendte lederen af oppositionen, Don Pedro de Salis, som føreren for den banditbande, der i 1942 overfaldt professorens ekspedition til provinsen Pampas. Professoren kom dengang som eneste mand efter 16 dages forløb frem til beboede steder og fik en hårdt tiltrængt hjælp efter sine udståede strabadser.

Da professoren i senatet havde udslynget sin frygtelige anklage, opstod der stor tumult i salen, hvorunder Don Pedro så sit snit til at forsvinde. Man vidste nu, at han var leder af den oprørsbevægelse, man havde været på sporet af igennem lang tid. Regeringen greb energisk ind og foretog eftersøgning af den flygtede og hans bande.

De 5 ekspeditioner, der stod parat til at drage ud for »Instituta Geodæzia«, blev sat ind i eftersøgningen. 12. marts om aftenen samledes ekspeditionerne på fort Belgrana (Borgeskov) udenfor Buenos Aires (Nyborg). Stedet, der lå i umiddelbar nærhed af Pacifikbanen, var holdt strengt hemmeligt, men oprørsbanden må have fået det oplyst gennem spionage. Thi bedst som man stod klar til afgang, fandt der et voldeligt overfald sted, som dog ikke lykkedes efter sin hensigt, da overmagten var for stor. Banditterne måtte flygte, og en var så uheldig at tabe en kortskitse, som blev gjort til genstand for nærmere undersøgelse. Sporene viste ud mod Atlanterhavskysten (Storebælt). Det havde åbenbart været Don Pedros hensigt at flygte bort med skib herfra, men af en eller anden grund må skibet, der skulle hente ham, være udeblevet. Han følte sikkert jorden brænde under sig og besluttede at drage ind i landet. Man fandt nemlig ud for en høfte ved Silva da Fuerta del Pinha (teglværksskoven) en dunk drivende i vandet. Den indeholdt en meddelelse, antagelig bestemt for bandens medlemmer. På det af søvandet noget beskadede papir læstes kun: 11° 700 m. Ekspeditionerne fulgte den anførte position og nåede frem til stedet, hvor det sikkert havde været Don Pedro's mening at slå lejr for natten. Kun hans telt, der tilsyneladende var forladt i stor hast, stod tilbage.

Fra et fort mod nord opfangede ekspeditionerne lyssignaler, der anmodede dem om hurtigt at komme.

Forinden ekspeditionerne drog videre efter banditterne, måtte man for »Instituta Geodæzia« foretage nogle undersøgelser vedrørende Atlantic-oceanets vands kogepunkt, saltholdighed etc. Da man ikke havde de fornødne kogegrejer, måtte man i hast fremstille nogle kogekar af papir. Derefter fortsattes jagten på banditterne, som man havde sikkert spor af. Inde i de

EN RØVER UNDSLIPPER
ET PAR SPEJDERE.

store skove fik man utvetydig oplysning om, at man var på rette vej, thi her fandt man sherif'en for distriktet liggende med brækket ben. Han var blevet overfaldet af banditterne, og efterladt i denne ynkelige tilstand. Man ydede ham den fornødne hjælp og fik ham på en interimistisk bære bragt frem til et sted, hvor han kunne komme under videre behandling. Jagten blev nu opgivet for natten, og man drog i kvarter på fort Belgrana.

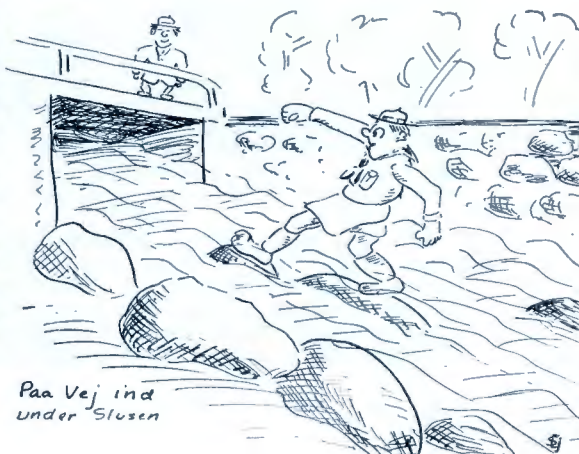
Don Pedro de Salis er åbenbart morgenmand, thi ganske tidligt på morgenkvisten d. 13. marts sprængte han en af »Instituta Geodæzia«s meteorologiske stationer i luften. Det forårsagede livlig aktivitet fra ekspeditionernes side for at få fat på den forslagne bandit. Forinden videre forfølgelse måtte man dog forfærdige en del måtter til brug ved tildækningen af de kostbare instrumenter, der ikke var blevet ødelagt ved sprængningen, og som nu stod udsat for vind og vejr.

Den travle by Rosario lå smilende i formiddagens solskær, da ekspeditionerne ankom hertil. På politipræfektet herskede der en febrilsk travlhed. En sporvognskonduktør havde i en af byens parker denne morgen fundet en mystisk kode, som straks blev overgivet til politiet. Man var nu i færd med de-

chifrereringen, et arbejde, ekspeditionerne deltog i. Ved tydingen af koden fik man bevis for, at Don Pedro ville søge mod havet, ligesom der antydedes nogle forblommede ord om en sluse. Det var først, da ekspeditionerne kom frem til telegrafstationen i Navarro, at man modtog konkrete oplysninger om, at banden var observeret længere sydpå i nærheden af den transargentinske jernbane. Og ganske rigtigt fandtes også her, skjult i en dalsænkning, et forladt telt, som — efter indholdet at dømme — måtte have dannet et foreløbigt tilholdssted for Don Pedro. Men fyren var forduftet. Dog kunne hans vej spores fremover, indtil den endte ved den store sluse ved Tinto søen. — Inde i slusekammerets halvmørke dyb foer vandet buldrende henover de slimede sten og frønnede planker. Det var et udmærket sted, den snu bandit havde valgt til om muligt at ryste sine forfølgere af sig og bringe dem på vildspor. Imidlertid lykkedes det inde bag slusens glidende vandvæg at finde visse meddelelser, antagelig bestemt for bandens medlemmer. Alt pegede hen mod havnebyen Rio de la Plata (Bønkel), der ligger prægtigt ved Platafodens udløb i Punta de Piedras bugten.

Meget tydede på, at Don Pedro ikke kunne være langt borte, og det viste sig også at holde stik. Thi ude bag det skovklædte næs, der strækker sig ud i Punta de Piedras bugten, fandt man Don Pedro og nogle af hans bande ifærd med at gå ombord i en motorkutter. Der fulgte en drabelig kamp, som endte med Don Pedro's tilfangetagelse. Senere er resten af hans tilhængere blevet arresteret, og Argentina lever nu sit rolige liv igen efter at være befriet for denne truende fare.

Dick.

Paa Vej ind
under Slusen

SPLITFLAG PÅ SØS

Vi har af kongen fået tilladelse til at føre splitflag på alle vore sejlfartøjer. Efter at vi havde ansøgt statsministeriet, fik vi følgende skrivelse:

»Under henvisning til det af Dem for Det Danske Spejderkorps' søspejderafdelinger indgivne andragende af 11. f. m., skal man herved meddele, at Hans Majestæt kongen under 17. februar 1949 på statsministeriets derom nedlagte forestilling har bestemt, at Det Danske Spejderkorps' søspejderafdelinger på deres fartøjer må benytte splitflag med afdelingens mærke, et anker, på hvilket er lagt en heraldisk lilje, i flagets øverste indre felt.

P. m. v.:
Holck.»

KAMPEN OM

„HØVDINGETEGNET“

Kaptajn Høyers gamle 1. Søspejder-trop, »Ørnen«, havde til sin årlige week-end indbudt de øvrige københavnske søspejdertropper samt søspejderne fra Dragør, Skovshoved og Vedbæk. Om lørdagen samledes vi alle mand på vandrehjemmet »Troldehøj« i Ørholm, og selv om navnet kan tyde på spøgeri, var der ikke tale om spøgelser men nok om mange andre overraskelser!

Efter at klemmerne var vel indenbords, blev der holdt mønstring, og hver mand fik sin køje og sit skab til grejet. Derefter holdtes »skansevagt«, hvor der blev sunget og spillet på livet løs, og hvor flere hidtil uopdagede talenter viste, hvad de formåede. En gammel søulk af en søspejderfører spandt en lang ende over sine oplevelser på havene, og midt under det hele aflagde distriktschef Palm Greisen en lynvisit. Alt i alt var det en skansevagt, som alle vi søspejdere, der var med, længe vil mindes med glæde.

Inden vi krøb til køjs, fik vi forevist den flotte, nye vandrepræmie, som der skulle konkurreres om — det var en prægtig rorpind, der blev døbt »HØVDINGETEGNET«. Derudover ville vindende patrulje få en præmie til ejendom.

Kl. 0.30 kom så — helt uventet — det spændende natløb. En kendt sørøverkaptajn havde stjålet »høvdingetegnet« og gemt det i skoven, og patruljerne kom på en hård prøve, da de skulle finde rundt til de forskellige poster, men allerede efter trekvarter var høvdingetegnet fundet og i 2. Søspejdermænds varetægt. — Efter hjemkomsten blev vagten sat — ½ times vagt for hver — og så tilkøjs for de øvrige.

Søndag morgen blev der purret kl. 6 ved hornfanfærer, og snart efter skaffedes der. Ved 9-tiden løb det store terrænløb af stabelen — til stor forbavselse for de mange søndagsgæster i Ørholm-skovene, idet hele omegnen var afmærket

EN FIKS FOTOMONTAGE der viser glimt fra den københavnske søspejderkonkurrence.

SPLITFLAG PÅ SØSPEJDERFARTØJER!

Vi har af kongen fået tilladelse til at føre splitflag på alle vore sejlfartøjer. Efter at vi havde ansøgt statsministeriet, fik vi følgende skrivelse:

»Under henvisning til det af Dem for Det Danske Spejderkorps' søspejderafdelinger indgivne andragende af 11. f. m., skal man herved meddele, at Hans Majestæt kongen under 17. februar 1949 på statsministeriets derom nedlagte forestilling har bestemt, at Det Danske Spejderkorps' søspejderafdelinger på deres fartøjer må benytte splitflag med afdelingens mærke, et anker, på hvilket er lagt en heraldisk lilje, i flagets øverste indre felt.

P. m.v.:
Holek.

Det er jo, som I alle ved, en stor ære at have lov til at sætte splitflaget på sit fartøj. Men en sådan tilladelse forpligter. Det har altid været en uskreven lov, at når et fartøj førte splitflag, var der to ting, man satte kræfterne ind på: Et første klasses holdt fartøj med fineste orden, når det var i havn, og en sejlsads, der viste dygtighed og hensyntagen.

Jeg tvivler ikke om, at I i fremtiden vil bestræbe jer for i endnu højere grad end tidligere at leve op til disse to krav — nu, da kongen og ministeriet har vist os den tillid at give os tilladelse til at føre splitflag.

Fritz Lerche,
søspejderleder.

KAMPEN OM „HØVDINGETEGNET“

Kaptajn Høyers gamle 1. Søspejdertrop, »Ørnen«, havde til sin årlige weekend indbudt de øvrige københavnske søspejdertropper samt søspejderne fra Dragør, Skovshoved og Vedbæk. Om lørdagen samledes vi alle mand på vandrehjemmet »Troldehøj« i Ørholm, og selv om navnet kan tyde på spøgeri, var der ikke tale om spøgelser men nok om mange andre overraskelser!

Efter at klemmerne var vel indenbords, blev der holdt mønstring, og hver mand fik sin køje og sit skab til grejet. Derefter holdtes »skansevagt«, hvor der blev sunget og spillet på livet løs, og hvor flere hidtil uopdagede talenter viste, hvad de formåede. En gammel søulk af en søspejderfører spandt en lang ende over sine oplevelser på havene, og midt under det hele aflagde distriktschef Palm Greisen en lynvisit. Alt i alt var det en skansevagt, som alle vi søspejdere, der var med, længe vil mindes med glæde.

Inden vi krøb til køjs, fik vi forevist den flotte, nye vandrepræmie, som der skulle konkurreres om — det var en prægtig rorpend, der blev døbt »HØVDINGETEGNET«. Derudover ville vindende patrulje få en præmie til ejendom.

Kl. 0.30 kom så — helt uventet — det spændende natløb. En kendt sørøverkaptajn havde stjålet »høvdingetegnet« og gemt det i skoven, og patruljerne kom på en hård prøve, da de skulle finde rundt til de forskellige poster, men allerede efter trekvarter var høvdingetegnet fundet og i 2. Søspejdermænds varetægt. — Efter hjemkomsten blev vagten sat — ½ times vagt for hver — og så tilkøjs for de øvrige.

Søndag morgen blev der purret kl. 6 ved hornfanfarer, og snart efter skaffedes der. Ved 9-tiden løb det store terrænløb af stabelen — til stor forbauselse for de mange søndagsgæster i Ørholm-skovene, idet hele omegnen var afmærket

EN FIKS FOTOMONTAGE der viser glimt fra den københavnske søspejdertrop »Fribytterne«s liv til lands og til vands.

som et søkort indtil de mindste enkeltheder, og rundt om i skovene stod der veritable bøjer og sømærker, der angav, hvor de forskellige poster fandtes. På disse kom drengene bl. a. ud for opgaver i morse, knob, navigation og søvejsregler. Et sted var der overgang over en 10 m bred og 6 m dyb kløft, et andet sted skulle de rigge en redningsstol op over en 15 m bred og 10 m dyb kløft, og et tredje sted gjaldt det om at entre op ad en 35 m høj, stejl og fedtet lerskrænt ved hjælp af et tov, samtidig med at de måtte slæbe en tung granstamme med sig op. Kun 4 patruljer ialt nåede helt igennem det krævende løb.

Midt under skafningen efter løbet indtraf turens største overraskelse. Pludselig kom en Falck-vogn susende i rasende fart med en melding om, at der på »Lama krøldsfabrik« i Ørholm var sprængt en kedel, hvorved en flok ulveunger var kommet slemt til skade, og hurtig hjælp var aldeles nødvendig. Det var sølvvene, der medvirkede som »ofre«, og søspejderne fandt dem i kedelrummet i forvredne stillinger og livagtigt sminket af en Røde Kors-sminkør. Der var nok at tage vare på — brækkede arme og ben, brandsår og alle mulige større og mindre læsioner. Vandrehjemmet fungerede som nødhospital, og de sårede ulveunger skulle på rigtige bærer og nødbærer transporteres ca. ½ km dertil. Ved ankomsten blev hvert eneste offer undersøgt, og behandlingen kritiseret (i nogle tilfælde stærkt kritiseret!) af folk fra den stedlige Røde Kors-kolonne, der meget nøje havde fulgt hvert eneste offers behandling. Vort kendskab til nødhjælp lod desværre en del tilbage at ønske, kun i kunstigt åndedræt var søspejderne helt på højde med situationen.

Ved den afsluttende mønstring blev høvdingetegnet overrakt til bedste patrulje, Delfinerne fra Skovshovedtroppen »Havmændene«, hvorefter vi tog hjem efter en både fornøjelig og lærerig søspejdertur.

Harding.

PEJDERFARTØJER!

Det er jo, som I alle ved, en stor ære at have lov til at sætte splitflaget på sit fartøj. Men en sådan tilladelse forpligter. Det har altid været en uskreven lov, at når et fartøj førte splitflag, var der to ting, man satte kræfterne ind på: Et første klasses holdt fartøj med fineste orden, når det var i havn, og en sejlads, der viste dygtighed og hensyntagen.

Jeg tvivler ikke om, at I i fremtiden vil bestræbe jer for i endnu højere grad end tidligere at leve op til disse to krav — nu, da kongen og ministeriet har vist os den tillid at give os tilladelse til at føre splitflag.

Fritz Lerche,
søspejderleder.

nske søspejdertrop „Fribytterne“s liv til lands og til vands.

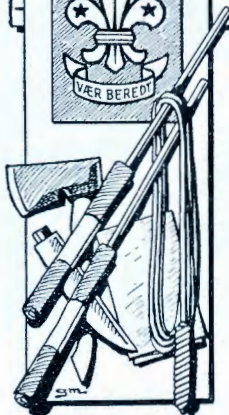

som et søkort indtil de mindste enkelt-heder, og rundt om i skovene stod der veritable bøjer og sømærker, der angav, hvor de forskellige poster fandtes. På disse kom drengene bl. a. ud for opgaver i morse, knob, navigation og søvejsregler. Et sted var der overgang over en 10 m bred og 6 m dyb kløft, et andet sted skulle de rigge en redningsstol op over en 15 m bred og 10 m dyb kløft, og et tredje sted gjaldt det om at entre op ad en 35 m høj, stejl og fedtet lerskrænt ved hjælp af et tov, samtidig med at de måtte slæbe en tung granstamme med sig op. Kun 4 patruljer ialt nåede helt igennem det krævende løb.

Midt under skafningen efter løbet indtraf turens største overraskelse. Pludselig kom en Falck-vogn susende i rasende fart med en melding om, at der på »Lama krøldsfabrik« i Ørholm var sprængt en kedel, hvorved en flok ulveunger var kommet slemt til skade, og hurtig hjælp var aldeles nødvendig. Det var søulvene, der medvirkede som »ofre«, og søspejderne fandt dem i kedelrummet i forvredne stillinger og livagtigt sminket af en Røde Kors-sminkør. Der var nok at tage vare på — brækkede arme og ben, brandsår og alle mulige større og mindre læsioner. Vandrehjemmet fungerede som nødhospital, og de sårede ulveunger skulle på rigtige bærer og nødbærer transporteres ca. ½ km dertil. Ved ankomsten blev hvert eneste offer undersøgt, og behandlingen kritiseret (i nogle tilfælde stærkt kritiseret!) af folk fra den stedlige Røde Kors-kolonne, der meget nøje havde fulgt hvert eneste offers behandling. Vort kendskab til nødhjælp lod desværre en del tilbage at ønske, kun i kunstigt åndedræt var søspejderne helt på højde med situationen.

Ved den afsluttende mønstring blev hovedingetegnet overrakt til bedste patrulje, Delfinerne fra Skovshovedtroppen »Havmændene«, hvorefter vi tog hjem efter en både fornøjelig og lærerig søspejdertur.

Harding.

Denne gang:

PUNKT 4

Da vi i sidste nummer af Magasinet beskæftigede os med 1. kl. prøvens krav i nødhjælp, nævnede jeg nogle gode bøger, I kunne bruge. Til ære for dem, der allerede har glemt det, skal jeg gentage, at det var »Den lille Spejderbog« og »Spejdernes Samariterbog«.

Disse bøger indeholder også gode anvisninger til de første punkter i den fjerde forhindring på vejen frem mod 1. kl.-mærket »svømning«, f. eks. forsigtighedsreglerne ved badning, genoplivningsforsøg, hjælp ved ulykker m. m.; derfor vil jeg ikke beskæftige mig med disse spørgsmål, men i stedet lægge saa meget mere vægt på redningsrebskast, idet det som regel viser sig, at langt de fleste spejdere er nogle slemme klodrianer dertil. Og hvorfor? Ganske simpelt fordi de ikke er omhyggelige nok med forberedelserne, de sjusker med det. Den første betingelse for at få et ordentlig kast er, at man har rinket rebet omhyggeligt og ordentligt op — samt naturligvis, at der ikke er knuder på rebet.

Sørg for først af alt at have et godt redningsreb, 15 m langt, med en god sand- eller haglpose i enden. En hesteknude kan også bruges, men det kræver, at man har mindst 5 m reb at binde den af, ellers bliver den ikke tung nok. Personligt foretrækker jeg absolut en haglpo-

se, som nu atter kan fås i fineste kvalitet på depotet. Så er vi klar til selve kastet, som inddeles i to afsnit:

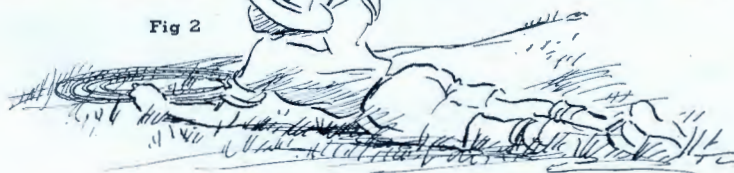
1) Oprinkningen.

I rebets tamp binder du en løkke, som du lægger om venstre håndled (hvis du altså ikke er kejthåndet), ellers risikerer du, at rebet smutter ud af hånden på dig. Du skyder nu rebet op i venstre hånd, hvis håndflade vender opad, idet du fører rebet op med uret, d.v.s. inde fra kroppen og ud over håndfladen. Du tager godt og vel 1 m i hver vinding, afpasset efter din egen højde, så rebet ikke kommer til at slæbe på jorden; sørg for at lægge vindingerne omhyggeligt, så de ikke kommer i urede. Og nu kommer der en lille finesse, som jeg selv synes er god: De sidste 3-4 vindinger laver du meget små, kun ca. 50-60 cm reb i hver; læg dem pænt ved siden af hinanden og sørg for, at haglposen hænger et stykke nedenfor underkanten

over vandret stilling, når du åbner hånden. Er den det, vil rebet nemlig flyve næsten lige ret op i vejret og lande igen lige foran din næse eller måske endda lige oven i knoppen! Samtidig drejer du din venstre arm let udad med fingerspidserne pegende i retning mod målet, så rebet lettere løber ud af din venstre hånd — men lad nu være med at lægge tommelfingeren fast ovenpå vindingerne; man ser alt for tit, at spejdere står og holder krampagtigt fast på vindingerne i venstre hånd, og så er der ærligt talt ikke noget at sige til, at haglposen kun når et par m frem!

Når først du gennem træning med dette har lært at få rebet strakt ud i sin fulde længde, kommer spørgsmålet om at ramme målet, men det er kun en øvelsessag, hvor det gælder om at træne i de rolige og lige svingninger parallelt med dit mod målet rettede blik. Og lad så for alt i verden være med at give rebet et ek-

Fig 2

af disse små vindinger (fig. 1). Tag så disse sidste små vindinger over i din højre hånd, se lige efter, at rebet ikke er i urede, og så er du klar til selve kastet, idet haglposen og de små vindinger hjælper til at få rebet trukket ud i hele dets længde.

2) Kastet.

Du står med front mod målet, du skal ramme, sætter højre ben et lille skridt bagud (er du kejthåndet, er det omvendt), bøjer knæene ganske let og lader nu din højre arm svinge, strakt men ikke stiv, i det lodrette plan, idet du roligt lader hele kroppen følge rytmisk med i svingningerne ved at give efter i knæene. Efter nogle stadigt kraftigere sving lægger du tilsidst hele din vægt i det endelige kast, idet du roligt åbner hånden og lader rebet løbe ud, men sørg for, at armen ikke er oppe

stra skub til sidst, inden du åbner højre hånd — det vil nemlig uvægerligt give det en anden retning, end svinget med armen havde. Hånden skal som nævnt blot roligt åbnes, idet kraften til kastet ligger i selve armsvinget.

Du må også øve dig i at kunne kaste med vådt reb, hvad der er sværere, da rebet bliver tungere og mindre »levende«, og du må træne i at kaste fra liggende stilling. Her vil jeg anbefale dig at lade oprinkningerne, du ellers har i din venstre hånd, ligge på jorden foran dig; men læg dem ordentligt, ligesom jeg vil anbefale dig i stedet for de små vindinger i højre hånd at anvende tampen med haglposen som en slynge, idet du svinger den fremad i en skrå bue over skulderen (fig 2).

Du kan få mange morsomme ti-

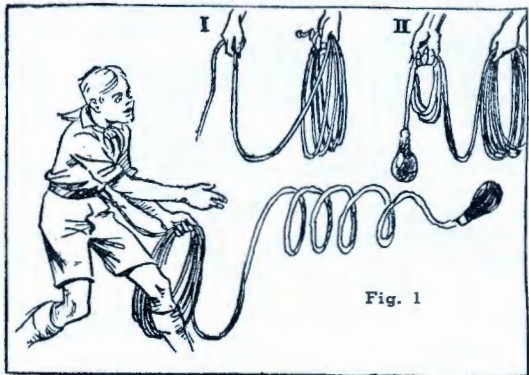
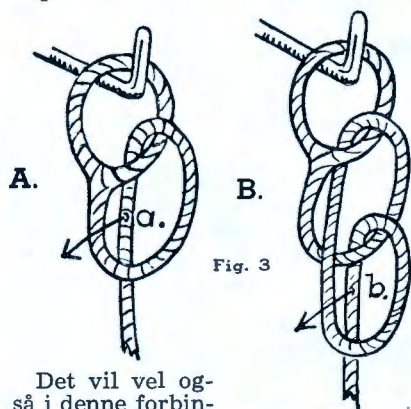

Fig. 1

mer til at gå med træning i redningsrebaskast. Prøv f. eks. at kaste rebet op gennem et åbentstående vindue på 1. sal i et »brændende hus« (pas på ruderne!). Du kan træne ved at kaste gennem en op-hængt cyklehjulfælg eller over en grenkløft i et træ. Eller prøv at kaste, når du sidder oppe i et træ, at kaste ud gennem et vindue eller fra en båd og prøv at kaste i mørke.

Det er også vældig sjovt at forsøge at sætte rekorder i hurtighed med redningsrebaskast. Således er der et punkt vedrørende dette i den norske 1. kl.-prøve. Her skal man have sit reb liggende oprinket i sin rygsæk, der skal være lukket, og som skal bæres på ryggen. Man skal komme løbende 25 m, hive rebet op af rygsækken og kaste mod et 1,5 m bredt mål på 10 m afstand, og det hele må højst vare 40 sekunder. — Bliver det dig, der erhverver ærestitlen »hurtighedsrekordredningsrebaskaster« i din patrulje og trop??

Det vil vel også i denne forbindelse være rigtigst at sige et par ord om rebets pasning og ophængning. Rebet skal tørres i vind eller luft men ikke i sol, for så mørner det. Det skal have sin bestemte plads i patruljens materielsskab, ikke ligge på bunden af dette, men være viklet op og hængt over en krog eller et søm. Skal du have det med på tur, kan du have det over den ene skulder, men det bør da være forkortet på den måde, brandmændene forkorter det: Ved hjælp af et kædestik som vist på fig. 3. Løkken af rebet sættes omkring et dørhåndtag eller en krog, og man lægger rebet som vist ved A. Hånden stikkes ind gennem løkken a, og rebet trækkes gennem løkken som angivet ved pilen, men kun et lille stykke, til man har dannet bugten b på B. Så stikker man hånden ind i b og haler, som pilen viser, en ny bugt igennem. På den måde bliver man ved helt ud til haglposen, som stikkes igennem den sidste bugt, hvorved kæden er låset. Dette kan gø-

GAMLE RAVN FORTÆLLER:

om bål-tænding

Hvor findes tørt brænde i regnvejr?

I tætte buskadser — i læsiden af store træer — udgæede grene forneden på nåletræer — nedfaldne grene, der hænger i grengafler — inden i tykke grene, når de flækkes.

Regner det meget stærkt, kan det blive nødvendigt at tænde op på en pande inde i et telt, men ud igen så snart du har ild! Gem det tørre brænde, du får fat i, under et eller andet, så ikke regnen gennembløder også det. For øvrigt gælder det, at en erfaren patrulje om aftenen gemmer tørt brænde til næste morgen, for det kunne jo regne om natten.

Er det styrtregn, kan det hjælpe lidt på fyringen, hvis man rigger et teltunderlag op på 4 temmelig lange grene som et tag over bålstedet. Og sørg så for, at det våde brænde bliver lagt til tørre ved ilden.

Inden du stiller bålet op, har du anskaffet dig brændsel af 3 slags:

FUTTE — FÆNGE — FLAMME

1. Hertil er først og fremmest birkebark fortræffeligt, men brug kun det alleryderste papirtynde lag. Små tørre birke eller grankviste, som presses godt sammen til en fuglerede, er også godt. Lange tynde spåner, som snittes af en flækket birkestok, er fine.
2. Men når du nu sætter en tændstik til det, der skal futte af, er det brændt op i løbet af et øjeblik. Der skal derfor være noget, som kan fænge, som for eks. tørre, tykkere grankviste og flækkede tynde vedstaver. Det skal være brændsel, som giver gode flammer et stykke tid.
3. Og så — når der er ordentlige flammer — kan du lægge det egentlige brænde på, som skal holde bålet vedlige. Er det et lejrål, skal det være birk eller nåletræ, som giver store flammer — er det kogeål, er bøg fint brænde, som giver mange gløder og varmer godt. Skal du hurtigt have glødebål, så husk at flække alt brændet.

Jeg har talt.

Gamle Ravn.

Selvom du har taget bål-tænding til 2. kl. prøven, skulle du alligevel læse den pow-wow igennem for at se, om du ikke kunne få et par ideer, som du kan bruge nu, hvor vi begynder på lejr-sæsonen.

Kunsten ved bål-tænding består i at kunne lave et bål på så kort tid som muligt med forhåndenværende materiale, selvom det stormer og regner.

Bål-tænding er en kunst, men den kan læres. Når almindelige mennesker vil lave bål, bliver det hurtigt til et Sct. Hans bål eller — ildebrand. Men en spejder kendes på sit bål.

For det første: Hvad skal du bruge dit bål til? Vær klar over dette, inden du foretager dig noget. Alt efter formålet vælger du den bål-type, der er bedst. Det vil jeg imidlertid ikke komme ind på her, hvor det er selve bål-tændingen, det gælder.

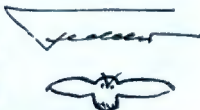
For det andet: Hvor skal bålpladsen ligge?

På et brand-sikkert sted: Brandfarlige materialer uden om bålstedet fjernes, ikke bål på tørvegrund, ingen lavthængende grene over flammerne. Lad være med at lave bål i en lille forsænkning eller i et hul — der er der ingen træk. Fjern græstørv på bålstedet inden op-tændingen, gem den med græsset opad og hold den fugtig.

For det tredje: Saml rigeligt med tørt brænde. Der findes virkelig spejdere, som ikke kan se forskel på friske og tørre grene, men man kan altid både se og høre, hvad der er sikkert. Skær med en kniv et fladt snit i barken; er der noget grønt lag, er grenen for frisk endnu. Du kan også banke med nakken af øksen på grenen: er der klang i grenen, er veddet tørt; er lyden dumd, er veddet fugtigt endnu. Råddent træ duer ikke.

res meget hurtigt. Finessen er den, at kæden kan rives op ved eet tag. Man stikker haglposen tilbage gennem den sidste bugt, og når man derefter holder i haglposen, løber hele kæden op af sig selv.

Og så til slut rigtig god fornøjelse med jeres redningsreb!

Korpset rundt

»Det stjalne multiranium«.

5. Odenses Sct. Georgsløb 1949, hvori deltog over 100 mand, blev det helt store sus, med jagt på en bortført opfinder og de stjalne konstruktionstegninger og maskindele, der muliggjorde fremstillingen af et nyt letmetal, der bl. a. kunne flyde på vand. Foruden vore egne patruljer deltog der en patrulje fra hver af de øvrige 12 Odensetroppe, og til trods for, at natløbet omfattede både snigning, lytesignalering og bål-signaler, forbindelse af en såret bandit, sejlads til Fænø i Lillebælt og kamp med gangsterbanden på øen, og til trods for, at også de helt nye troppe havde sendt hold, var alle mand til køjs i hver sin bås i en stor svinesti(!) inden midnat. (Noget helt uhørt på Sct. Georgsløbet, hvor der er tradition for, at man ikke sover!). Nu er det så blot spørgsmålet, om løbet, som var begunstiget af et ualmindelig pragtfuld vejr, derved blev for let, eller er standarden blevet bedre? Den forestående turnering vil vise det! — Derimod tog natløbet så hårdt på de tre af dommerne, at de faldt i søvn i en assisterende bil — og blev glemt, da sidste båd afsejlede til Fænø. *De var meget tratte!*

Søndag fortsattes jagten rundt på den meget smukke ø, hvor der findes mængder af harer og rådyr. Patruljerne fandt efter kompas frem til 5 punkter — vandhuller — morsekode — overmanding af bandit og hjælp til såret opdager m. m. — og havde de samlet de brudstykker af meldinger, de kunne få rundt om, viste sporet ned til et ubeboet hus, som var mandsstærkt besat af »banditter« (divisionens skovmænd), der trods skrap bevæbning til sidst blev overmandede, så den bastede og bundne og meget beskæggede ingeniør kunne befries.

Kl. 13 var der afslutning med kaffebord og præmieuddeling på Kongebrogården, som ligger meget smukt lige ud til Lillebælt nedenfor broen, og løbet blev vundet af to af vore egne patruljer, nemlig *Hjortene* og *Ørnene*, men vi har jo også alle 5 patruljer med mod de øvrige Odense-troppes hver 1. Mod sædvane medvirkede der i år ingen flyvere, men da ingen syntes at savne dem, kan vi vel til næste år undvære de 17 amfibievogne, vi havde tænkt at anvende! *Jørgen Einer.*

Prægtig spejderhytte i Juelsminde ved Horsens.

Indvielsen af vor spejderhytte vil for fremtiden stå som en mærkedag for Juelsmindetroppen.

For syv år siden blev troppen startet. Siden den tid har der været stor tilgang til trop og flok; men i hele troppens levetid har det knebet med at få et velegnet lokale. Spejdernes største ønske i disse år har derfor været at få »foden under eget bord«, at få en rigtig spejderhytte, hvor møderne kunne holdes i spejdermæssige omgivelser.

Tropsrådet, som forstår sig både på spejdersport og økonomi, gjorde

det muligt for troppen at købe en af de gamle tyskerbarakker fra lejren i Ry, og en enestående velvilje fra håndværksmestrene og deres svendes side gjorde det muligt at få rejst hytten for de pengemidler, der var til rådighed. Hytten har fået en ualmindelig dejlig beliggenhed i kanten af en skov og tæt ved stranden.

Nu står vor herlige hytte altså færdig, takket være en række velvillige Juelsminde-borgere, der har ofret deres fritid, givet materialer og arbejdskraft. Borgerne i byen har derved vist, at det ikke er spejderne alene, der har patent på »good turn«.

Fødselsdagsgave til kongen.

Farsøspejderne fra Himmerland har i de senere år flere gange haft nær forbindelse med kong Frederik, når han opholdt sig i jagthytten ved Trend og besluttede derfor at give kongen en fødselsdagsgave på 50-årsdagen. Det blev Nørrejdyske divisions store jubilæumsbog (omtalt i februarnummeret), og en af troppens venner i Farsø påtog sig at indbinde den i et meget smukt bind. På forsiden ser man et fikst kort over Østhimmerland og på bagsiden et tilsvarende over Vesthimmerland, og når man breder bogen ud, har man derfor et kort over hele Himmerland fra Trend i vest og østpå til Kattegat og fra Limfjorden og sydpå til Randers.

Uden tvivl har kongen — som gammel spejder — sat stor pris på at modtage denne originale spejdergave.

Kvægtve i Jægersborg Dyrehave.

1. Absalon H.K.D. var forleden ude i Dyrehaven og stjæle kvæg; til beroligelse for dyrevenlige spejdere må vi vel hellere indskyde, at kvæget var halmfyldte sække.

Der var nogle småfægtninger rundt om ved depoterne, men rent galt blev det først, da kvæget skulle indskibes, for da genlød skoven af vilde krigshyl og de såredes stønnen.

Efter slaget holdt de 4 kvægbander fredeligt frokost, og så gik det løs med signalering og småkampe, men til slut svang banderne sig i sadlerne og rullede hjem på stålhestene. *Teddy.*

Sydhavørerne kan også!

Under rubrikken »Palmesuset« i Sydhavsdivisionens blad »FLASKE-POSTEN« læser vi, at der på Bogø ved Nordfalster er startet en trop, der allerede tæller hele 28 spejdere, at der i Maribo er kommet en katolsk trop, Sct. Frants trop, samt at der i Karleby på Lolland er en ny trop under opsejling, idet sognepræsten i byen i nogen tid har ledet en drengeklub, som nu vil til at trække i den gule bluse.

Uret med de mange hjul —

Har du prøvet at skulle skille et ur ad og så forsøge at sætte det sammen igen med det resultat, at der enten er for mange eller for få hjul, og at uret absolut ikke vil gå.

Det er noget lignende med en trop. Den består af en mængde små hjul, de skal være der allesammen, og de skal sidde på det rigtige sted og passe sammen, for at uret kan gå, som det skal. DU er måske kun et lille hjul i troppens ur, men du er lige så betydningsfuld som ethvert andet hjul, for at uret kan gå. Du er en del af troppen, og troppen er en del af dig. Kom så, lad os i fællesskab få uret til at tikke på den rigtige måde i tiden fremover.

»HJORTEKALDET«,
2. Godthåb Trop.

Et gassikkert spejderlokale.

Nu er også bolignøden forbi for de Randersspejdere og -ulve i Niels Ebbesens trop og flok, idet en ven af troppen har overladt dem et tidligere beskyttelsesrum, der ved hjælp af skrubber, lidt vand og en masse energi er blevet omskabt til det herligste tropslokale. Troppens egen tusindkunstner (TF!) har dekoreret de hvide vægge med farvestrålende indfødte fra det aller mørkeste Afrika, og alle ulve og spejdere har efter evne ydet deres til

udsmykningen; i fællesskab har spejderne derudover fremstillet et monumentalt høvdinge-højsæde.

50 % af Nr. Nebels drenge tjener 5200 kr.!

Danmarks vestligste trop og flok har hjemme i den lille vestjyske by Nr. Nebel nord for Varde. Vi startede for kun godt et år siden, men tæller ikke desto mindre i dag 62 ulve og spejdere (dvs. ca. halvdelen af alle drenge i Nr. Nebel!) og er dermed Vesterhavsdivisionens største afdeling. — Trods glimrende hjælp fra divisionen er det klart, at en ny trop, der har den størrelse, har haft mange og store vanskeligheder at kæmpe med — manglende materiel, manglende erfaring hos os førere osv. — men een ting har vi kunnet glæde os ved: en fantastisk interesse og hjælpsomhed hos forældre og byens andre borgere.

Denne gennemført velvillige indstilling kom os til gode, da vi fornylig afholdt vor første store spejderfest. Allerede i efteråret havde vi ved indsamling af 5 tons papir skaffet os midler til de første anskaffelser af patruljemateriel, men festen gav os det tidobbelte i overskud — 5200 kr. brutto og 4050 kr. i ren netto! Vi startede med salg af lodsedler i massevis, og her viste KFUM-spejdertrope i de omliggende byer det rette spejdersind ved at sælge lodsedler for os i deres distrikter. Til selve festen indkom for 2000 kr. gaver til tombola og fiskedam fra byen og omegnen (bl. a. fra landsbyerne Lunde og Lydum, hvor vi har patruljer). Lørdag aften var der »persisk marked« og korpslejrilm, og om søndagen var der optræden af ulve og spejdere og masser af gæster fra byen, fra omegnen, gule spejderkammerater fra Varde og Esbjerg og grønne fra de omliggende byer

— ialt ca. 400, for flere kunne der ikke rummes i salen!

For en del af det vældige overskud har vi købt en barak i Oxhøjlejren, og nu glæder vi os til at få den stillet op og få foden under eget bord. Luf.

Den 23. april var det Sct. Georgs dag, og vi bringer i dette nummer ordlyden af det budskab, som din trops- eller flokfører læste op for jer på denne dag.

Inden Sct. Georgsparaden sluttede, bekræftede du dit spejder- eller ulveløfte og rakte din fører venstre hånd til et fast håndtryk som tegn på din vilje til at gøre dit bedste for at holde dette løfte. — Jeg tvivler ikke på, at du i dette højtidelige øjeblik virkelig mente, hvad du lovede, men nu har hverdagen atter meldt sig, og så skal det prøves, om de smukke løfter kan holde. Det er jo så nemt, så nemt at afgive et løfte, at love et eller andet, men det er så uendelig svært virkelig at holde alle de løfter, man har givet, både de store og de små.

Du ved, at vi inden for Det Danske Spejderkorps kun regner den for at være en rigtig spejder og en rigtig ulv, som hver dag — ja, hver time på dagen — gør sit allerbedste for at forsøge at holde det spejderløfte eller ulveløfte, som han aflagde den dag, han blev optaget i troppen eller flokken, og som sidst blev bekræftet på Sct. Georgsdagen i forrige måned.

I dette nummer er forsiden og midtersiderne viet til søspejderne, hvilket viser, at vi på ingen måde har glemt dem. Men tilsyneladende har de glemt os, for redaktøren hører aldrig om de utvivlsomt herlige togter, I foretager rundt om i danske farvande. Hvorfor ikke?

Der er kommet ny bølgelængde og nyt klokkeslæt for de daglige esperantoudsendelser over Paris radio, som omtales i april-nummeret. Bølgelængden er nu 48.39, og tidspunktet er kl. 19.15—19.30.

Du husker vel at læse »Gamle Ravns« artikler — dér er der hver gang tips at hente for den vågne spejder!

Med

spejderhilsen

Torben

Fire »Niels Ebbesen«-ulve foran tropsskindet i deres nye lokale.

Prøv først i depotet

Ligemeget hvad du ønsker, så husk ovenstående slogan: **Prøv først i depotet** —. Vi har mange ting, du måske ikke venter dig, og det giver bonus alt sammen — det er noget der tæller, hvis man køber alle sine fornødheder i sin egen forretning.

Den helt store meis

har vi også; nu har du i de foregående numre læst om **jamboree-meisen** — **tipper-meisen** o.s.v., og de er helt rigtige til drenge, men der er jo mange unge, som gerne vil have en stor meis. **Orig. engelsk meis, khakifarvet m. 3 lommer**
kr. 36,50

Norsk model — grågrønt stof — kr. 45.75—48.75
som tegningen **kr. 62.50**

Norsk model af gråt stof 43.50—55.50

Vi kan klare alle ønsker, hvad rygsække og meiser angår, og vi har til mange forskellige priser — **PRØV FØRST I DEPOTET!**

Soveposer

Der har været stærk rift om vores **krøulds-soveposer**.

Nu kan vi igen levere dem khakifarvede i en fin kvalitet med lynlås og hovedpude (mod 8 textilmærker) **kr. 58.00**

Svære grå uldtæpper m. rød bort
i en helulden vare og stor størrelse — 140×190
pr. stk. **kr. 25.40**

Redningsreb
fint smidigt reb 8 mm med haglpose.. **kr. 9.85**

Spinningsreb
med galvaniseret kovs **kr. 6.00**

Spejderøkser
prima engelsk stål — godt skaft..... **kr. 7.25**
Gilwell-økseskaft, prima ask..... **kr. 1.25**

Økseskeder, svært læder **3.50—4.85**

Har du set de nye tallerkensæt?

Det er vel nok et rigtigt **spejderkrus**, der hører med dertil — det rummer $\frac{1}{2}$ liter, så du kan få hele din ration på een gang.
Og så tallerkenerne i den rigtige facon med kant — spejderstørrelse: 22 cm, pr. sæt.. **7.70**
ulvestørrelse: krus 7 cm — tallerken 20 cm
pr. sæt.. **6.65**

Farven er gul med spejderemblemet i brunt.

Prikken over i'et —

det er selvfølgelig **spejderhatten** — den er spejdernes bedste kendetegn. Nu har vi de originale spejderhatte med bånd i den rigtige farve og i alle størrelser **kr. 15.85**

Sandaler er lejrfoedtøj

brune remsandaler — amerikansk model — med rågummisåler **kr. 20.50—21.50**

Har du andre ønsker — så forlang vort katalog —
men husk denne sætning: **PRØV FØRST I DEPOTET!**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redaktør: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport

Redaktør: Adjunkt Svend Rønvig,
Søgade 3, Søra.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. PAL 4526

Eksp. Kl. 9—17 $\frac{1}{2}$, Fredag 9—18, Lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19
Århus: Østergade 26

Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K., Telefon
PAL 5711 . Kontortid Kl. 8—16, Lørdag
Kl. 8—12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret

— og nu har Århus fået telefon 13.613.